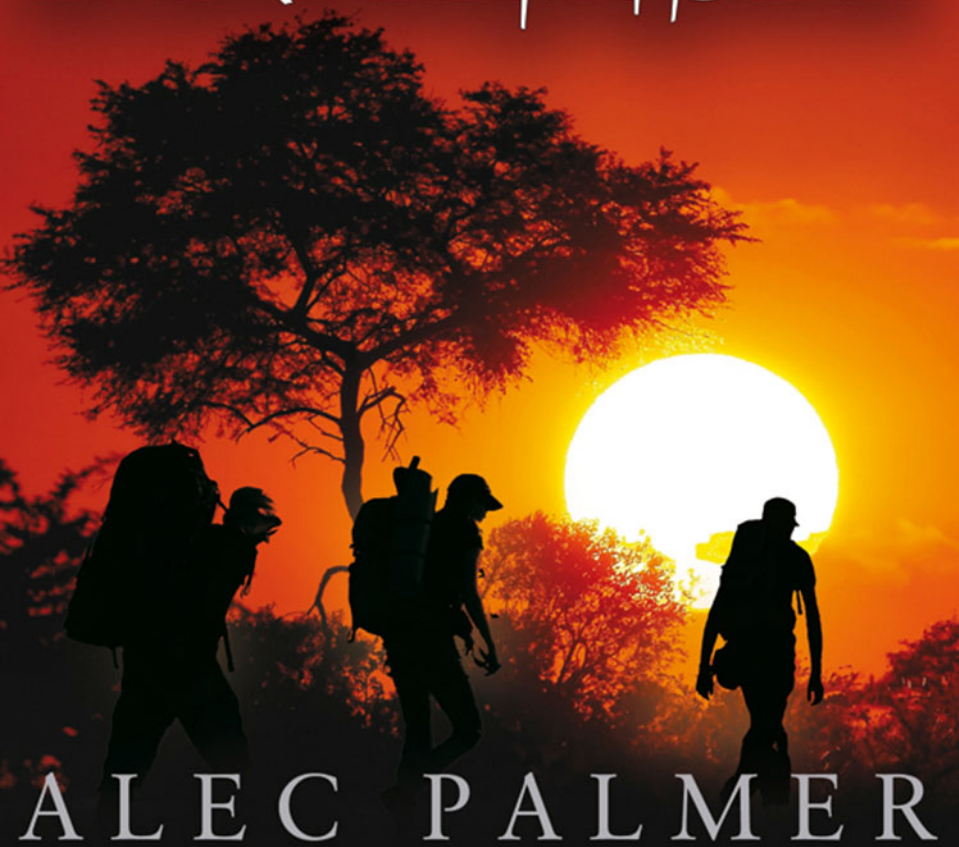

DÉMONI PRALESA

ALEC PALMER

KLOKAN

edice
KIOKAN

DÉMONI PRALESA

ALEC PALMER

KIOKAN

COPYRIGHT © ALEC PALMER, 2008

COPYRIGHT © ALPRESS, S. R. O.

VŠECHNA PRÁVA VYHRAZENA.

ŽÁDNOU ČÁST KNIHY NENÍ DOVOLENO UŽÍT

NEBO JAKÝMKOLI ZPŮSOBEM REPRODUKOVAT BEZ PÍSEMNÉHO

SOUHLASU DRŽITELE PRÁV, S VÝJIMKOU KRÁTKÝCH CITACÍ

NEBO ODKAZŮ, KTERÉ TVOŘÍ SOUČÁST KRITICKÉHO HODNOCENÍ.

© ALEC PALMER

REDAKČNÍ ÚPRAVA ANETA NOVÁ

GRAFICKÁ ÚPRAVA OBÁLKY TOMÁŠ ŘÍZEK

VYDALO NAKLADATELSTVÍ ALPRESS, S. R. O., FRÝDEK-MÍSTEK,

V EDICI KLOKAN, 2008

SHOP@ALPRESS.CZ

VYDÁNÍ PRVNÍ

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

ISBN 978-80-7543-493-7 (pdf)

PROLOG

.....

NÁZNAKY

*„Lidský synu, žiješ uprostřed tvrdohlavého pokolení,
mají oči k vidění, ale nevidí, a uši k slyšení, ale neslyší.“*

EZECHIEL

21. ledna 1908

Francouzské Kongo, provincie Likouala

Nad deštným pralesem v srdci rovníkové Afriky se spustil jeden z vydatných tropických lijáků.

Nejjednotvárnější počasí na světě, napadlo Samuela Huntera Trapa, vysokého prošedivělého sedmapadesátiníka s chrpově modrými očima; stál na mýtině uprostřed nekonečného zeleného světa, díval se na deštivý závoj, v němž zmizely koruny stometrových stromů, a snažil se všechnu tu vodu ignorovat. Koneckonců, smísí se s vlhkostí, kvůli níž se tu člověk v jakoukoli noční i denní dobu cítí jako v parní lázni. Co by teď dal za trochu londýnské mlhy a zimy!

Za Trapovými zády, v blízkosti hradby džungle, stála desítka menších chýší připomínajících tvarem iglú, ale spletených z prutů; kulovitou střechu kryly palmové listy. Žádné z těchto obydlí nemělo dveře, pouze malé otvory, kterými se běloch protáhl jen obtížně. Pro místní – Pygmeje Aka – však byly dostačující. Žili úplně izolovaně a Trap by se klidně vsadil o svou oblíbenou kulovnici *Lee-Enfield*, že on a jeho společníci jsou prvními civilizovanými lidmi, které domorodci ve svém životě viděli. Přiznal si, že i on byl pořádně překvapený, když jeho skupina narazila po několikahodinové chůzi na místo s nižším porostem, které posléze přešlo v mýtinu.

A pak domorodci...

Trap o nich slýchal; byli pozoruhodní zejména pro svůj vzrůst, který stěží v průměru dosahoval půl druhého metru.

Říkalo se jim děti pralesa a oni tak skutečně vypadali, jako by byli z jiného světa – nebo alespoň z jiného světa, než ke kterému patřil Samuel Hunter Trap. Muži měli kolem pasu ovázanou tkaničku, ze které jim splývala přes ohanbí zástěrka, ženy měly odhalená prsa a rozkrok zakrytý trojúhelníkovitým kusem látky.

Trap se probral z úvah. Domorodci a dvojice jeho společníků se před deštěm schovali do chýši – nejspíš by měl následovat jejich příkladu. Došel k největšímu proutěnému obydlí, které patřilo náčelníkovi, klesl na kolena a protáhl se úzkým otvorem dovnitř. Obklopilo ho šero, ale oči brzy přivykly tmě. V kruhovitém prostoru o ploše pouhých několik metrů čtverečních nebylo téměř nic – žádný nábytek ani lůžka – pouze rohože k sezení a menší ohýnek uprostřed, který silně čoudil a vytvářel téměř nedýchatelný vzduch. Pod střechou, která předtím Trapovi připadala provizorní – ten názor změnil ihned, jak začalo pršet, protože skoro nepropouštěla vodu – viselo několik proutěných košíků, s nimiž chodily pygmejské ženy pro dřevo.

U ohýnku se krčila trojice mužů. Běloch – John Henry Smith – a dva debatující černoši. Menší mužík šlachovité postavy s kudrnatými vlasy a kávově hnědou kůží pokrytou jizvami byl vůdce vesničanů. Vyšší se jmenoval Njeri, Trap si ho kdysi najal v Keni jako průvodce a natolik si ho oblíbil, že mu později navrhl, aby ho doprovázel i na dalších cestách. Vzniklo mezi nimi silné přátelství, Trap si Njeriho vážil pro jeho inteligenci a schopnost naučit se jazyky, které by on sám nikdy v životě nezvládl. A Njeri byl platný i tady – stačilo pár dní a dostatečně si osvojil zdejší dialekt – směsici bantuského jazyka bambenga a rozmáchlých gest.

Trap se přemístil ke Smithovi, který rozmluvu obou černochoů sledoval mlčky, a posadil se na rohož. Chtěl si užít chvíli klidu, ale Smith měl něco důležitého na jazyku a musel to říct. Odkáslal si. „Huntere, nemohli bychom už jít? Tohle místo se mi moc nelíbí.“

Trap odvrátil zrak od klábosících černochoů sedících na protější straně dýmajícího ohničku a pozorně se zahleděl

do Smithovy tváře. Objevil v ní strach, nervozitu a netrpělivost.

Co tady tenhle londýnský novinář, odkojený civilizací, vlastně pohledává, prolétlo mu hlavou; vzápětí tu myšlenku s povzdechem zahnal.

Mezi Trapem a Smithem vznikla před několika měsíci jakási vzájemná spolupráce. Oba totiž toužili po stejné věci, po slávě. Lovec chtěl, aby jeho činy vešly ve všeobecnou známost, mladý novinář měl zase políčeno na dobré místo v jednom londýnském plátku. I když byli oba odlišní a ne vždy si svými názory sedli, museli se v rámci spolupráce snášet a přizpůsobit se jeden druhému. Smith měl zaznamenat zážitky z Trapovy poslední cesty, která měla být opravdu velkolepá – lovecká výprava se vším všudy. V konžském pralesi se to jenom hemží vzácnými antilopami bongo, levharty, jejichž kůže má na trhu nesmírnou cenu, a v neposlední řadě i Trapovým tajným snem – pralesními slony, menšími příbuznými slona afrického, tlustokožci dokonale adaptovanými na život pod klenbou stromů.

„V klidu, mladíku,“ reagoval lovec na Smithovu pobídku k odchodu. „Buď te rád, že si můžete odpočinout a schovat se před lijákem.“

Vzápětí ukončil Njeri rozhovor s Pygmejem a přesunul se k oběma bělochům. „Dají nám domorodého průvodce,“ řekl. „Bylo to těžké vyjednávání. Místní říkají, že prales je posvátná půda a bojí se jakéhosi tabu – prý vyrušíme jejich boha, krále pralesa, a možná i něco horšího, spící demony.“

„Ano, domorodci a jejich animistická náboženství,“ povzdechl si Trap. „Co je to tentokrát? Levhart, slon, anebo dokonce nějaká opice?“

Njeri pokrčil rameny. „O tom se nezmínil, ale měl v očích strach. Nakonec jsem ho přece jen přemluvil. Pošle s námi svého nejlepšího lovce, který nám ukáže cestu a zavede nás do míst, kde žijí pralesní sloni.“ Usmál se. „Dokonce nám nabízel kopí, jejichž hroty jsou napuštěné rostlinným jedem, který získávají z nějaké liány. Prý je využívají při lovu slonů.“

Samozřejmě jsem nabídku odmítl a řekl jsem mu, že máme pušky.“

Trap si představil sám sebe jako kopiníka a pomyslel si, že to je dost komický obrázek. Neubráníl se úsměvu a mrkl na Smitha. „Sbalte si batoh a vyrážíme.“

Od chvíle, co opustili pygmejský tábor, uběhlo několik hodin plných utrpení. Muži byli unavení, svaly měly ztuhlé na kámen a nohy, pokryté nesčetnými štípanci, vůbec necítili. Neustále je provázela upomínka na dešť – stezka, po níž je vedl jejich domorodý průvodce, byla kluzká, z baldachýnu stromů neustále padaly k zemi obří kapky vody a pokud to ještě vůbec šlo, vsakovaly se jim do už tak vlhkého oblečení. Njeri musel podpírat Smitha, který byl úplně na konci sil.

Naopak malý průvodce byl ve svém živlu – vykročoval si několik metrů před skupinou, v pravičce držel kopí, přes rameno měl přehozenou loveckou síť upletenou z lián. Chvílemi se dal do běhu, až jim téměř zmizel z dohledu, pak se však vrátil s úsměvem na tváři a cosi drmolil v jazyce bambenga.

Trap od něj takovou bezstarostnost nečekal. Myslel si totiž, že kvůli tomu, jak se místní tohoto území báli, bude Pygmej vyděšený k smrti. Zřejmě jim dal náčelník k dispozici svého nejodvážnějšího muže.

Všechno probíhalo bez problémů, dokud se nedostali do husté části pralesa.

Pygmej se náhle zastavil a s vyděšeným výrazem v obličeji se začal rozhlížet kolem, jako kdyby hledal neviditelného nepřitele, schovaného v zrádné džungli. Trap nejdřív netušil, co se stalo, ale pak mu to došlo.

Ticho.

Mrazivé ticho, které náhle nastalo. Až do této chvíle slyšeli kočkodany a poplašené volání turaků, středně velkých ptáků z rodu *Musophagidae*. A teď tohle.

„Mokele mbembe,“ promluvil náhle Pygmej a vytřeštil na své společníky oči. „*Mokélé mbémbe*.“

„Co to říká?“ zeptal se Smith a viditelně znervózněl.

Njeri chvíli přemýšlel, jak to přeložit; nakonec pokrčil rameny a chtěl odpovědět, Trap byl však rychlejší. „Je to jméno,“ pronesl klidným hlasem.

Smith si ho změřil pohledem od hlavy k patě. „Jméno čeho?“ „Krále pralesa,“ odpověděl Trap. „A domorodci tohle zvíře uctívají. Mokele mbembe. Slyšel jsem o něm od několika cestovatelů, kteří se sem vypravili. Je to bájně zvíře, napůl slon a napůl had.“ Trap si povšiml Smithova skelného pohledu a bledé tváře. Neubráníl se úsměvu. „Snad byste tomu nevěřil. Jsou to jenom povídačky místních, nikdo jiný takové zvíře ještě nespatriil, i když fakt je, že pověst o tom tvorovi je velmi rozšířená u nejrůznějších kultur. V Gabunu mu říkají jago-nini, jinde třeba emeula natuka.“

Pygmej na jeho poslední slova zareagoval okamžitě. „Emeula natuka!“ vykřikl. „Mokele mbembe!“

Vrhl se k lovcí, začal ho tahat za košili a něco přitom drmolil v bambenze. Trapovi to začalo být nepříjemné už kvůli tomu, že mu nerozuměl ani slovo, a celkem měl sto chutí toho muže velkého jako třináctileté dítě poslat k zemi.

„Co říká?“

„Je to posvátná půda krále pralesa. Nesmíme tam vstupovat.“

Trap už toho měl dost. Vytrhl se z domorodcova sevření. „No tak jdeme! Žádný strach!“ pobízel své společníky – ale náhle mu zmrzl úsměv na rtech.

Pralesem se rozlehl troubivý zvuk, dlouhý, táhlý a teskný. Nikdo z nich nikdy nic podobného neslyšel, ani Trap.

Smith vytřeštil oči. „Co to sakra bylo?“

Lovec neodpověděl a pozorně se rozhlížel po okolí. Úplně ignoroval domorodce, který se svíjel jako v bolestech a vzdýval tak krále pralesa.

Táhlý zvuk se ozval znovu a pak poblíž zapraskala lámaná vegetace. Pygmej už to nevydržel, přidušeně zařval a začal utíkat po zvířecí stezce k táboru; za několik chvil jim zmizel za kmeny nesčetných palem a stromů.

„Sakra,“ ulevil si Trap, protože právě přišli o průvodce. Dlouhé hodiny, které mohli využít k cestě, strávili vyjednáváním s Pygmeji a nyní se ukázalo, že bylo zbytečné.

Další zapraskání. Tentokrát se zvuk ozval z větší blízkosti. Z mnohem, mnohem větší blízkosti.

Njeri položil lovcí ruku na rameno. „Je to nějaké zvíře a je někde tady.“

„Pralesní slon?“ navrhl Smith.

Njeri na něj pohlédl a pokrčil rameny.

Trap už to nevydržel a ponořil se do hustého podrostu po své levici. Odhrnul pokroucené větve, které mu bránily v cestě. Všude samá zeleň. Samá zeleň. Celý svět byl zelený a vlhký. Lovec cítil tlukot svého srdce, které mu do těla pumpovalo adrenalin. Byla to dokonalá droga.

Náhle se ocitl v jakémsi tunelu, který byl prošlapaný okolním porostem; půda tu byla směsicí bláta a polámané vegetace. Ten tvor tudy musel před chvílí projít a bylo jisté, že stezku používají i další zvířata, možná stejného druhu.

Trap se rozhlédl, ale nic nespatriil. Ten tvor musel být hodně rychlý, když dokázal tak hbitě zmizet. Zbyly tu po něm jenom stopy. Trap na ně nevěřičně zíral. „Panebože,“ ulevil si a pak se sehnul k zemi, aby je prozkoumal.

Náhle se za ním ozval zvuk lámaných větví, který ho zmrazil v dalším pohybu. Lovec se prudce otočil a zamířil pušku do míst, odkud se hluk nesl. Vzápětí se objevily dvě dobře známé postavy a Trap sklonil kulovnici k zemi. „Vyděsili jste mě,“ řekl příchozím.

Njeri se zazubil a i na Smithově mrtvolně blede tváři se objevil náznak úsměvu.

„Podívejte se na tohle.“ Trap ukázal na stopu ve změkklém blátě. Měla asi třicet centimetrů v průměru, byla okrouhlá a vepředu byly patrné otisky tří drápů.

Když ji Njeri spatřil, nevěřičně zakroutil hlavou. „Jako by slon a pták zároveň...“ promluvil zastřeně.

Smith, který se zatím dal jakž takž dohromady, nechápavě sledoval vyděšené výrazy ve tvářích obou mužů. „Tak co to tedy bylo?“ zeptal se. „Musel to být přece slon. Nic jiného o té velikosti tady přece žít nemůže.“

Trap neodpověděl a stále si s Njerim vyměňoval pohledy plné úzkosti.

„No tak, ohluchli jste snad?“

Lovec konečně novináři věnoval pozornost. „Říkám vám, že to slon nebyl,“ pronesl hlasem, který byl bezvýrazný a ne-
zvykle tichý.

Smith se zatvářil zmateně. „Tak *co* tedy?“

Trap na něj upřel pomněnkové oči, a pak k vlastnímu úžasu pronesl jen dvě slova: „Mokele mbembe.“

17. prosince, současnost

Mezinárodní vesmírná stanice

Dvaatřicetiletý astronaut George Burrows se odrazil od kovově chromované podlahy vědeckého modulu *Destiny* a plně se poddal absenci gravitace; s ladností baletního mistra proplachtil prostorem a předpažil ruce, aby se mohl zachytit držadla u padesáticentimetrového průzoru v boku středového segmentu modulu. Pohlédl na solární panely stanice koupající se v oslnivé záři Slunce a bělostný raketoplán *Discovery*, připojený k hermetickému průlezu sousedního modulu *Unity*. Ušklíbl se.

Problémy se na něj jenom sypaly. Poslední dobou bylo na stanici přelidněno, protože hostila kromě tří stálých členů posádky ještě sedm astronautů z raketoplánu. Ne že by si po téměř půlročním pobytu ve vesmíru stěžoval, byl vděčný za každý kontakt s dalšími lidmi, ale kvůli nedávným problémům se zaseknutým solárním panelem stanice, které zároveň zabránily odletu raketoplánu, atmosféra značně zhoustla.

A jak by ne. Zkuste na několik dní do prostoru o objemu obýváku natěsnat deset lidí a uvidíte.

„Konec snění, Georgi. Koukej se probrat!“

Z myšlenek ho vyrušil hlas velitele Greye. Odvrátil se od průzoru a zahleděl se do tváře nakrátko ostříhaného třicátníka.

„Možná bychom měli začít pracovat na těch projektech, které nám dal k dispozici Houston,“ pronesl Grey hlasem, z jehož tónu bylo jasně patrné, že se mu přičí Burrowsovo lelkování.

Samá práce. Aby ne, když je velitel stanice tak snaživý.

Burrows vyčaroval na tváři jeden ze svých nejpříjemnějších úsměvů, i když nejraději by tomu parchantovi jednu vrazil – po půl roce už mu velitel začal pořádně lézt na nervy. Byl to prostě arogantní hajzl, který si vždycky našel příležitost k tomu, aby mohl člověka zbuzerovat. Během služby v armádě a pobytu ve výcvikovém středisku pro astronauty už Burrows poznal spoustu podobných individuí.

Oni snad rostou jako houby po dešti, napadlo ho.

„Jo, už jdu na to,“ odpověděl a otevřel desky, které ležely na jedné z pracovních konzolí.

Tak co tam máme jako první...

Byl to pěkný křídový papír, hustě popsaný textem. Burrows zalétl ke kolonce žadatel – Univerzita Cambridge, Velká Británie, profesor Jason Carter. Usmál se. Po půlročním pobytu na ISS byl anglický profesor jedním z mála jeho přátel, i když se nikdy v životě neviděli. Bylo to prosté. Burrows na základě jeho žádosti každý měsíc prováděl mapování geomagnetických anomálií, hledal díry v magnetosféře a sledoval van Allenovy pásy. Tahle práce ho na rozdíl od mnoha jiných bavila. Nechal prostě jenom běžet přístroje, a zatímco zaznamenávaly data, on hrál na notebooku hru Quake III. Sice to nebyl zrovna nejnovější kousek pro herního fandu akčních 3D stříleček, ale Burrows byl vděčný alespoň za to málo, protože pokud by se striktně řídil předpisy, nemohl by v počítači vůbec podobnou aplikaci mít. Kdyby to zjistil Grey, byla by to pořádně divoká voda na jeho mlýn.

Začetl se do papíru. Podle textu Jason Carter tentokrát jako prioritu zvolil africký kontinent. *Fajn.*

„Sedricku,“ oslovil Greye a to příšerné křestní jméno při tom vyplivl jako nezralou švestku. „Nevíš, kdy budeme přelétat nad střední Afrikou?“

Grey se zamračil a pokrčil rameny. „To ti nemůžu stoprocentně říct, ale počítám, že to bude tak za hodinu.“

„V pohodě,“ odpověděl Burrows a rozhodl se, že mezitím překalibruje přístroje, aby tím dosáhl nejvyšší možné přes-

nosti naměřených dat. Přitom v duchu přemítal, jak vyvrát na nejvyšší obtížnost hry a zajistit si tak co možná nejvíc fragů.

Sakra.

Ten hajzl Grunt se mu schoval na rampě a pálil na něj z plazmového kanonu. Burrows se ho snažil eliminovat rake-tometem, ale s hrou nastavenou na obtížnost poeticky nazva-nou „Noční můra“ to dost dobře nešlo. Šikovným pohybem levou šipkou udělal úkrok do strany, vyskočil a poslal tomu všivákovi jednu raketu do ksichtu. Dostal ho.

„Jo,“ řekl si sám pro sebe. „Je to tam.“

Vyskočil na rampu a začal prohledávat mapu, aby našel další králíky na odstřel, když tu se to stalo. Do jeho světa, který se v tom okamžiku točil pouze kolem hry, vnikl zvuk, který tam nepatřil a chvíli mu trvalo, než se plně vrátil do reality.

Počítač.

Burrows zaklapl notebook, vznesl se a máchnutím ruky připlachtil k nejbližší konzole, která byla připojena k čidlům a získávala digitální data v reálném čase.

„Co se to ksakru děje,“ zabručel, nespokojený, že musel přerušit svoji bohubilou činnost, ale když se podíval na mo-nitor, ztuhly mu rysy ve tváři.

Na mapě střední Afriky blikal červený bod, který označoval nezvyklý nárůst intenzity magnetosféry nad Kongem, tak markantní, že dokonce vyvolal poplach. Číslo, která nasko-čila na obrazovce, byla neuvěřitelná a Burrowse na okamžik napadlo, že se musela elektronika zbláznit, protože když před měsícem mapoval ta místa poprvé, bylo všechno v normálu.

Vypnul poplach a udělal diagnostiku počítače, ale všechny programy běžely bez nejmenšího problému, nikde ani ná-znak, že by bylo cokoli v nepořádku.

Narovnal se a němě zíral na obrazovku, přičemž úplně za-pomněl na nedohraného Quaka.

Profesor Carter zřejmě bude mít radost.

ČÁST I.

CESTA

*„Někdy se ocitneme na rozcestí a musíme se rozhodnout,
kterou cestou se vydáme. Zároveň před námi vyvstanou
otázky, sužující naši duši spalujícím žářem.
Je opravdu ta nejkratší cesta tou nejsnadnější?
Máme pohlédnout nebezpečí do očí?
A není přece jenom lepší zavřít oči a vrátit se zpět?“*

ALEXANDER POSPÍCHAL

18. května, současnost

Velká Británie, Cambridge, 9:00

Profesor Jason Carter, vysoký hnědovlasý dvaatřicátník, stál na pódiu McCrumova přednáškového divadla v areálu Corpus Christi College a rukama se opíral o dubový stůl. Síla dávného barda mezi stromy ho nyní velice uklidňovala a pomohla mu skoro zapomenout na dvě stovky lidí, které se sešly na přednášce.

Je to tady, Jasone. Jenom klid.

Pravda je, že tahle přednáška byla od mnoha jiných, které absolvoval, rozdílná v tom, že se jí uzavíral kolotoč událostí, které před rokem sám uvedl do pohybu. Na univerzitě v Cambridgeji působil jako profesor astrofyziky a geofyziky a dobře si uvědomoval, jak jsou oba předměty náročné pro studium – a také nezábavné. Jednalo se prostě o čistá fakta, podepřená složitými výpočty, která při každé přednášce vychrlil na studenty a pak se modlil, aby měli na konci semestru dost odvahy dostavit se k zápočtu.

A pak ho to napadlo.

Projekt. Se skupinou svých studentů se rozhodl zaměřit se na vývoj zemské magnetosféry a o pomoc s tímto úkolem požádal rektora univerzity. Podařilo se mu do celého projektu zapojit i NASA a tak se pozorování prováděla každý měsíc na Mezinárodní vesmírné stanici.

V polovině prosince přišel šok, z něhož se Jason ještě nezpatoval a který ho vedl k vytvoření úplně nové teorie.

A také k tomu, aby sestavil výzkumnou expedici do severní části Republiky Kongo.

Zadával se do publika a celý sál rázem zmlkl. V první řadě sedělo několik významných a vlivných profesorů univerzity včetně rektora, takže si Jason v duchu gratuloval. Alespoň vyvolal v akademické obci jakýs takýs zájem, i když si nedělal iluze, jak jeho zjištění – která přednese v předvečer plánované expedice – přijmou. Konkrétně o profesoru matematiky Grissomovi si myslel svoje.

Hned v další řadě spatřil zástupce několika anglických novin, které sám pozval. Ne že by Jason toužil po publicitě, ale nesměl myslet pouze na sebe – studenti, kteří společně s ním tvrdě pracovali na projektu, si ji zasluhovali.

„Vážené dámy, vážení pánové, milí příznivci astrofyziky a geofyziky. Jsem rád, že vás mohu přivítat na dnešní přednášce. Během uplynulého akademického roku jsem k vám promlouval už několikrát a musím vám poděkovat za hojnou účast tehdy i nyní. Dnešní přednáška je pro mě ale trochu jiná, a doufám, že po skončení bude i pro vás. Vždy jsem vás totiž informoval o věcech, které jsou všeobecně známé nebo vás seznamoval s některými úvahami a teoriemi, na nichž pracují renomovaní fyzici a vědci. Bavili jsme se tu například o vypařování černých děr, raných stádiích hvězd a o Velkém přitahovači. Dnes to bude jiné v tom smyslu, že vás chci seznámit s problematikou, které jsem se v poslední době věnoval společně se svými studenty, a také vás obeznámit s novou teorií, na níž jsem předchozího půlroku pracoval.“

Jason se na okamžik dramaticky odmlčel a zalitoval, že si utáhl kravatu přece jenom moc těsně. Pohledem zajel do čtvrté řady; chtěl vidět známé tváře lidí, co se během předchozích čtrnácti dnů stali skoro jeho rodinou. Věčně usměvavý dlouhovlasý třiatřicátník jménem Maxim Stěpanov, který v sobě nezapřel ruské kořeny, zasmušilá šlachovitá tmavovláska Nicole Leblancová a její kamarádka, křehká blondýnka Jessica Collinsová, čerstvá doktorka botaniky. Byli tam a upírali na něj pohledy plné očekávání. Někoho by to možná znervózňovalo, ale Jasonovi to naopak dodalo sílu.

„Myslím si, že nejlepší bude, když začneme od Adama,“ pokračoval a usmál se směrem k novinářům. „Vnější zemské jádro, ležící v hloubce od dvou a půl do pěti tisíc kilometrů, je tvořeno železem a niklem v kapalném skupenství, dalšími prvky jsou kobalt a síra. Tato tekutina o teplotě přesahující pět tisíc stupňů Celsia vlivem rotace planety cirkuluje a funguje jako obří hydromagnetické dynamo, které indukují magnetické pole. To v zásadě dělíme do dvou základních skupin – na homogenní pole, jinak zvané také dipólové, které představuje převážnou část z celkového pole Země, a pak zbytkové, tedy nedipólové, které je zastoupené geomagnetickými anomáliemi – oblastmi s velmi výraznou magnetickou intenzitou. To byla pouze suchá fakta. A teď přejdeme k věci.“

Jason se mírně pousmál, přejel si pravičkou po těsném uzlu sváteční kravaty a spustil projektor. Na plátně za jeho zády se objevilo několik slov – INVERZE MAGNETICKÉHO POLE. Pohledem zalétl do publika a všiml si, že se Grissom zamračil.

„Dámy a pánové, nyní se budeme pohybovat na velmi tenkém ledě, protože mnozí fundovaní vědci i přes všechny důkazy odmítají tezi inverze zemského magnetického pole. Možná se ptáte, k jaké skupině náležím. Uvidíte.“ Pozvedl koutky úst v uličnickém úsměvu a klikl myší. Na plátně se objevila mapa zemského povrchu s vyznačenými magnetickými póly.

„Je dokázáno, že magnetické póly v průběhu času mění svou polohu; někdy se ovšem stane, že se utvoří nové póly a dojde k takzvanému přepólování planety či magnetické inverzi. Je to spontánní proces, jehož spouštěcím mechanismem může být změna toků taveniny ve vnějším jádře Země, nebo procesy související s pohybem litosférických desek či děje v subdukčních zónách. Jisté je jedině to, že celý proces probíhá velmi rychle, v rámci několika stovek let. V období inverze pólů geomagnetické pole Země přestane téměř existovat a van Allenovy pásy, které zamezují proniknutí částic slunečního větru na povrch planety, přestanou plnit svoji funkci. Dochází naopak k nárůstu intenzity u již zmíněných

geomagnetických anomálií. Celkový dopad na pozemský ekosystém je nedozírný. Nastávají období hromadného vymírání, genetický materiál fauny mutuje.

Zní to hrozivě a možná že si položíte stejné otázky jako já. Dá se inverze magnetického pole předpovědět? A kdy nastane další?

Pokud se podíváme na nejnovější měření geofyzikálních observatoří a zaměříme se na pohyb severního magnetického pólu jako na předzvěst přepólování, zjistíme, že se v současnosti přesouvá z oblasti severní Kanady k Sibiři, a to velice rychlým tempem. V druhé polovině dvacátého století překlenuje za jeden rok vzdálenost o průměru deseti kilometrů, a jeho akcelerace neustále narůstá, v roce 2003 byl zaznamenán posun o celých čtyřicet kilometrů. Zdá se, že zvyšování rychlosti přesunu pólu může ještě vzrůst.“

Jason si pohrál s myší a na plátně se objevil nový obrázek – mapa Atlantického oceánu, vyvedená v několika barvách; na jihu byla jedna oblast výrazně vyznačená.

„Zemské magnetické pole, a to hlavně dipólové, v poslední době kolabuje. Nad tímto územím jeho hodnota zeslábla za poslední století o patnáct procent, takže se o něm dnes hovoří jako o Jihoatlantické anomálii a zdá se, že pokles může pokračovat, a to až o třicet pět procent za dalších tisíc let. Výskyt této geomagnetické anomálie se shoduje se studií, která popisuje počátek a vývoj přepólování planety.

A ještě něco. Když se podíváme do historie Země, zjistíme, že v období křídly, před sedmdesáti dvěma miliony let, došlo k inverzi zemského magnetického pole průměrně jednou za dvě stě tisíc let, v období eocénu dokonce každých sto padesát tisíc let. Od posledního přepólování, takzvané Brunhesovy-Matuyamovy inverze, však uplynulo už sedm set osmdesát tisíc let.

Díky všem nyní pozorovaným jevům se odvažují tvrdit, že... Prosím, máte dotaz? Prostor pro otázky jsem chtěl dát až na konci přednášky.“

V první řadě náhle vstal profesor Grissom a začal mávat rukama. Jason se zamračil. Neměl rád, když ho při přednášce

někdo vyrušil a zároveň to bylo nezdvořilé vůči ostatním posluchačům.

Grissom vypadal nasupeně. „Prosím za prominutí, profesore Cartere, ale už dál nemohu poslouchat vaše nesmysly,“ vyštěkl. „Jako vědec byste měl přednášet o dokázaných věcech, a ne se zabývat nějakou science-fiction.“

Jason chtěl něco namítnout, ale Grissom ho nepustil k řeči. „Všemi těmito rádoby vědeckými argumenty se nás zřejmě snažíte přesvědčit o tom, že žijeme v době, kdy dojde k inverzi zemského magnetického pole. Ano, je to přesvědčivé – akcelerace severního magnetického pólu, anomálie nad Atlantikem i to, že k přepólování mělo dojít už dávno. Já se vás chci zeptat na jedno, profesore Cartere. Říkají vám něco pojmy Křídový superchron a Jurská klidová zóna?“

Profesor se posadil a Jason se pousmál. Samozřejmě věděl, o čem je řeč. Křídovým superchronem je nazýváno období v druhohorách, trvající třicet sedm milionů let, v němž nedošlo k inverzi zemského magnetického pole. Tento údaj byl zjištěn z Jurské klidové zóny, pásu podmořských usazenin, postrádajících magnetizaci. Delších období klidu, v nichž k přepólování nedocházelo, bylo hned několik, a lidé podobného smýšlení jako Grissom se toho samozřejmě ihned chopili – začali prohlašovat, že žijeme právě v takové době, a dokonce si ji pojmenovali jako Brunhesovu normální epochu.

„Vidím, že jste se na dnešní přednášku připravoval, profesore Grissome,“ reagoval Jason. „Vaši námitku беру na vědomí a dávám vám za pravdu, když mluvíte o klidových intervalech o délce několika milionů let mezi inverzemi. Já si však myslím, že se v podobném období nenacházíme, a krom toho jsem ještě nepředložil jeden z hlavních důkazů, že jsme na prahu geomagnetické inverze. A pak události, o kterých jsem tu mluvil – nárůst intenzity některých anomálií a pokles pole – se určitě nestaly náhodně a dozajista musely být vyvolány fenoménem zemského geodynamika. Já na náhody nevěřím a myslím si, že vy také ne.“

Carter se tázavě podíval na Grissoma, jestli odpoví, ten však seděl a kousal se do rtu – zřejmě ho vedle sedící rektor napomenul.

Jason se napil minerálky a pokračoval.

„Dámy a pánové, přejděme k hlavnímu bodu mé přednášky. Od října do prosince minulého roku astronauti z Mezinárodní vesmírné stanice prováděli pro potřeby projektu, jehož cílem bylo zmapování zemské magnetosféry, příslušná měření a 17. prosince zjistili nad územím střední Afriky v oblasti Republiky Kongo velmi výrazný nárůst intenzity magnetosféry.

Abychom získali další údaje, obrátili jsme se na datové centrum INTERMAGNET v Edinburgu a zažádali o data, která vyjadřují intenzitu zemského magnetického pole v Africe. Byla nám zaslána obratem z geomagnetických observatoří v Addis Abebě, Mbouru a Bangui. Zvlášť data z poslední jmenované byla velmi zajímavá a odhalila velmi malou, ale přesto nesmírně silnou geomagnetickou anomálii v severní části Republiky Kongo, zřejmého původce nárůstu intenzity magnetosféry nad tímto územím. Rozhodl jsem se anomálii dále studovat a zjistil jsem, že se s přibývajícím časem mění směr a velikost vektoru magnetické indukce. Pomocí naměřených dat jsem proto udělal simulaci jejího předpokládaného vývoje.“

Na plátně se objevil přehledný spojnicový graf a všichni posluchači se předklonili, aby lépe viděli.

V sále nastalo hrobové ticho. Jason podobnou reakci očekával, sám několikrát kontroloval data, až si byl stoprocentně jistý jejich správností.

„Podle této studie během následujících deseti let zesílí magnetická anomálie nad Kongem natolik, že se stane novým magnetickým pólem a způsobí tak inverzi zemského magnetického pole, která už stejně probíhá. Důkazy jsem uvedl – akcelerace severního pólu a Jihoatlantická anomálie. Tato zjištění však s sebou nesou i otázky. Proč právě Kongo? Je zdejší geologické podloží natolik výjimečné, aby se tu vytvořil nový magnetický pól? Nastávají u flóry a fauny v Kongu nějaké genetické změny vzhledem k zesílení intenzity lokální

anomálie? Co pro nás bude znamenat přepólování a můžeme ho vůbec přežít? A dochází k němu doopravdy?

Na tyto otázky zatím nedokážu odpovědět. Jedno je však jisté – anomálie v Republice Kongo je na vrcholu intenzity a to, zda se může stát novým magnetickým polem, je otázka, kterou chci studovat přímo na místě. Proto jsem se rozhodl sestavit expedici. Jejými účastníky mimo mě jsou: věhlasný ruský technik a konstruktér Maxim Stěpanov, mineraložka Nicole Leblancová a botanička Jessica Collinsová.

Zatím nevíme, co nás čeká. Jedno je však jisté – pokud bude expedice úspěšná, změní náš pohled na svět a vesmír, na naši roli v něm a možná nám dá i naději do budoucna. Já tvrdím jedno. Všechny procesy, které v současné době probíhají na Zemi, svědčí o tom, že se nacházíme v době, kdy dochází k inverzi magnetického pole. Bůh nám pomáhej.“

Republika Kongo, provincie Likouala,
tábor překupníků, 10:15

Zelený svět pod korunami staletých stromů kypěl životem a ne všichni jeho obyvatelé byli přátelští: Pascal Mbonga se ohnal po jednom z otravných komárů, který se mu usadil na ruce, a rozmázl si tu bodavou bestii na kůži. Špinavé předloktí si utřel do khaki kalhot. Jedna skvrnka navíc mu příliš nevadila – tady byl člověk neustále zašpiněný od všemožného svinstva.

Rozhlédl se kolem sebe. Tábor překupníků byl téměř vyliďněný, až na několik mužů, kteří stahovali z kůže právě ulovenou antilopu bongo.

Trvá jim to moc dlouho, napadlo ho.

Pascal Mbonga se narodil před čtyřiceti lety ve středním Kongu, které v té době bylo již nezávislou, ale stále velmi chudou zemí. Jeho rodiče zemřeli na malárii, a proto se už v sedmi letech musel postarat sám o sebe. Živil se žebráním a krádežemi, brzy si však našel lepší a rozhodně výnosnější

zdroj peněz – začal spolupracovat se skupinou pašeráků, která se zabývala obchodem se zvířaty, zbraněmi a drogami.

Pascal byl tvrdý a neúprosný člověk a díky tomu se stal časem vůdcem jedné místní skupiny. Konžské vládě nikdy příliš nevadily nelegální obchody, ale v poslední době začala podobné bandy překupníků stále častěji cíleně pronásledovat. Proto se Mbongova skupina před několika lety přesunula do nepřístupných močálovitých pralesů v provincii Likouala, kde se rozhodla čekat, než opadne rozruch a zapomene se na ni. A nakonec tu zůstala. Zdejší kraj měl značné výhody – pašeráci nebyli tolik na očích, mohli v pralese nerušeně pytláčit a prodávat levhartí kůže na černém trhu, kromě toho byly kousek odtud hranice s bývalým Zairem a Středoafričskou republikou, přes něž se pašovalo o sto šest. Brzy se začlenili do takzvané africké mafie, ale Mbonga o tom nerad slyšel. Vždycky tvrdil, že oni jsou pouze „nezávislími obchodníky“.

Tábor si vybudovali na pralesní mýtině vzdálené patnáct kilometrů od vesnice Itanga, ležící na řece Likouala aux Herbes. Celé místo bylo součástí pásu zvýšeného terénu, který pozvolna klesal až k jezeru Telle – díky tomu bylo okolí tábora jedním z mála míst, na které nedosáhly prsty mokřadů rozprostírajících se v nížinatém pralese na východ od města Epéna. V táboře bylo několik obytných chýší z proutí se střechami krytými palmovými listy, i když sem tam se na nich zaleskl i kus vlnitého plechu, který zbyl ze stavby skladu umístěného na severní straně. Uvnitř ukládali pašované náklady – zbraně, zásobníky do samopalů, zvířecí kůže, někdy i drogy. Kolem tábora pak byly pro větší bezpečnost nataženy ostnaté dráty, na kraji stál rezervoár, který zachytával z korun blízkých stromů dešťovou vodu.

Mbonga přešel kolem východní části, kde byl čerstvě vymýcený prales. Na kamenech tu stálo pár akvárií, kde se svíjelo několik pestře zbarvených zmijí gabunských a západoafrických zelených mamb. Oba hadi byli smrtelně jedovatí, ale přesto – anebo možná právě proto – po nich byla na černém trhu velká shánka.

Pascal se rozhlédl právě ve chvíli, kdy se z jedné z chýší vyřítit podsaditý svalnatý černocho, oblečený do vojenských kalhot a černého nátělníku.

Dijon Longombe.

Mbonga ho neměl příliš v lásce a nikdy mu moc nevěřil, jenomže byl z jeho mužů nejschopnější a nejinteligentnější, a proto se stal jeho pravou rukou. Pascal ovšem nevěděl, na jak dlouho; Longombe totiž často nesouhlasil s jeho rozhodnutími, a to se Mbongovi nelíbilo.

„Hej, Pascale, volal náš člověk z ministerstva!“ křikl Dijon. „Zejtra by měla do Epény dorazit nějaká vědecká expedice. Prej se bude potloukat v těchhle místech, a tak si máme dát pozor. Co ty na to?“

„Já vo tom vím,“ odpověděl Mbonga a neubránil se ničému zaklení. Nenáviděl všechny ty civilizované parchanty, a zvláště vědce, kteří přijedou do Konga a zkoumají kdeco. Značně mu totiž kříží plány, protože se začnou cpát na území, kam po dlouhou dobu nikdo nepřijde – tedy kromě jeho pašeráků a překupníků z blízkých vesnic.

To by se ještě dalo přežít, ale tahle expedice... Ještě si živě pamatoval na včerejší noční telefonát od zkorumpovaného úředníka z Epény – při tom hovoru se celý orosil potem. Zakroutil hlavou, jako by z ní chtěl vyhnat černé myšlenky.

Jeho zástupce stále čekal na odpověď, ale nedočkal se, protože Mbonga mávl k severní části tábora.

Longombe se otočil a spatřil dva statné muže se samopaly v rukou, kteří vyšli z pralesa. Jeden z nich došel k Mbongovi a vypadal velice rozrušeně, v očích měl skelný výraz. „Pane, na obhlídce jsme narazili na něco divného,“ vyrazil ze sebe. „Asi tři kilometry od tábora jsme našli dvě řady stop. Maj snad třicet centimetrů v průměru a přes ně vedou další, menší. Nikdy jsem nic takového neviděl a nelíbí se mi to. Mám takovej pocit, že se tu děje něco podivného.“

Mbonga ho chytl za límec a zacloumal s ním. „Mně je sakra jedno, cos viděl. Máš snad strach z obyčejnejch pralesních slonů? Nic jinýho to totiž bejt nemohlo.“

Muž se vprostřil z jeho sevření. „Ne, nemám, ale...“

„Tak nechtěj, abys ho měl ze mě!“

Muž začal ustupovat k nejbližší chýši. Mbonga si odfrkl a obrátil se na Longombeho, který pouze pokrčil rameny.

„On si myslí, že to nebyl slon.“

Pascal si ho změřil podezřívavým pohledem od hlavy až k patě. „A co jinýho by to mohlo bejt?“

„To nevím, ale je pravda, že jsou chlapi poslední dobou vyděšený. Tys neslyšel ten podivnej řev, kterej se tu ozýval před dvěma dny? Jako by ani nepocházel z tohohle světa.“

Mbonga se zatvářil odmítavě. Jasně že ho slyšel, ale nebude vyvolávat zbytečnou paniku mezi těmi pověřivými brídily. Trochu ho naštvalo, že i racionálně založený Longombe začíná přemýšlet o pralesních obludách.

„Radši k věci,“ změnil téma hovoru. „V Epéně znám jednoho člověka – dost mi dluží, a tak ho teď chci kontaktovat a nakázat mu, aby sledoval tu expedici.“ Na chvíli se zarazil. „Ne sledovat, nejlepší by bylo, kdyby se k nim přímo přidal. Je mi jedno, jak to udělá, ale je na to chytřej dost. Chci vědět o každým jejich kroku. Co ty na to?“

Longombe pokrčil rameny. Znal všechny Mbongovy pašeráky a další spolupracovníky, dokonce i některé kontakty z vysoce postavených míst, ale toho člověka, o němž teď Pascal mluvil, zřejmě nezná. Nejspíš šlo o nějaké eso v rukávu, které se Mbonga snažil právě vytáhnout, ale Dijon nechápal proč. „Nevidím žádněj důvod, proč si s tou expedicí lámat hlavu. Půjdou si po svým a za pár dnů zas odtáhnou. K našemu táboru se prakticky vůbec nepřiblížej, při nejhorším jen na pár kilometrů. Stejně nic neobjevěj.“

„A co když na nás náhodou narazej? Nikdy nemůžeš vědět, kdy se přestaneme líbit konzský vládě.“

„Cože, nevěděl jsem, že jsi tak podělanej,“ uchechtl se Longombe. „Nebo ti snad hrabe?“

Než si uvědomil, co řekl, Mbonga se na něj vrhl a srazil ho na zem. Dijon se snažil vydrápat na nohy, ale Pascal si na něj obkročmo sedl a v ruce se mu zaleskl nůž, který přitiskl Longombemu ke krční tepně. Stačil by jediný pohyb a pašerák by vykvrácel.

„Nikdy, Dijone, nikdy o mně nebudeš říkat, že jsem blázen, je ti to jasné?“ pomalu odříkával Mbonga se šíleným výrazem ve tváři. „Opakuj to po mně a chci, aby to znělo přesvědčivě.“

„Nikdy nebudu říkat, že jsi blázen,“ zachroptěl Longombe.

Mbonga ho pustil, vrátil nůž zpátky za opasek a podal Dijonovi ruku. Longombe ji neochotně přijal, oklepal si kalhoty a otráveně na něj pohlédl. „Jo, udělej, co uznáš za vhodný, Pascale.“ Odmlčel se. „Chceš, abych tvému kontaktu zavola-
lal? Teda pokud má satelitní telefon.“

„Ne, to nebude zapotřebí,“ usmál se Mbonga odmítavě. „Už delší dobu mě informuje o dění v Epénském distriktu, takže se s ním zkontaktuju sám nebo mu pošlu vzkaz po některém z chlapů, co se potloukaj kolem Epény.“

Dijon pokrčil rameny, sebral se a namířil si to k chýši s radioaparaturou. Za zády ještě uslyšel Mbongův hlas. „A co Marten s Duvarym, už se vrátili se zásobníky pro samopaly?“

Longombe se otočil. „Ne, ještě ne, ale před chvílí jsem s nima mluvil vysílačkou, už jsou v dosahu. Právě prošli kolem vesnice Iyoau, takže jim do tábora zbejvá tak dvacet kilometrů. Odpoledne by mohli dorazit, ale prales je zrádnej, to víš sám nejlíp.“

„Jo, to vím,“ odfrkl Mbonga a ponořil se do myšlenek.

Velká Británie, Cambridge, 10:43

Díval se na ni a ona se dívala na něho.

Sakra, vůbec se za ty roky nezměnila, projelo Jasonovi hlavou už tento týden nejmíň po desáté společně s myšlenkou, že na něm zub času zapracoval daleko výrazněji. Když se dnes ráno podíval do zrcadla, málem svou pomačkanou tvář ani nepoznal.

Společně s Nicole Leblancovou seděli na břechťanem obrostlé terase malé cukrárny nedaleko Corpus Christi College a vychutnávali dopolední ticho univerzitního města.

Nicole na Jasona vrhla svůj typický zkoumavý pohled a on měl sto chutí přerušit to děsivě trapné mlčení, ale netroufl si nic říct a vlastně ani nevěděl, jak by měl začít. Když se setkali ve společnosti kolegů, dokonce si popovídali i o starých dobrých časech a nejednou se zasmáli, ale když byli sami dva...

S Nicole se poznali před deseti lety, když společně studovali na Sorbonně a zamilovali se do sebe. Jejich vztah vydržel tři roky a pak se rozešli. Od té doby se viděli jenom zřídka a Carter si na ni vzpomněl ve chvíli, když začal sestavovat expedici do Konga – přece jenom s sebou potřeboval dobrou mineraložku, a tou Nicole rozhodně byla.

Nechtěl si to připouštět, ale možná že k ní v hloubi duše stále cosi cítil – a snad tohle ho nyní svazovalo.

Bože, první chvíle, kdy jsme od jejího příjezdu spolu o samotě, a já se chovám jako naprostý pitomec.

„Tak,“ vypadlo z něho jenom a pak se zasekl.

„Tak,“ zopakovala Nicole – a bylo vidět, že se dobře baví na jeho účet.

Další chvíle trapného ticha.

„Takže jak ses...“ vzmužil se opět Jason, ale v tom mu v kapse zazvonil mobil. „Promiň.“ zatvářil se omluvně a přiložil si telefon k uchu.

Když se daří, tak se daří.

„Nerad vás ruším, vy hrdličky,“ promluvil Maxim Stěpanov do mobilu a Jessica Collinsová, která ukládala do dřevěných beden složené nafukovací stany, se rozesmála.

„Hele, nesnaž se bejt vtipnej, jo,“ ozval se z přístroje Jasonův našťvaný hlas. „Potřebuješ něco, Maxi?“

Rus blýskl pohledem po Jessice. „Ale Jasone, na té přednášce byls výřečný, tak neříkej, že tě Nicole zaskočila.“ Zasmál se. „Konec špičkování. Vlastně ti volám proto, že jsem se zatím nespojil s Ivorym. Do Epény nedorazil a nikdo neví, kde by se mohl zdržovat. Co budeme dělat?“

Ivory byl průvodce, který měl s expedicí spolupracovat v Kongu. Doporučil jim ho jeden z Jasonových známých,

který strávil nějaký čas v provincii Likouala; podle jeho tvrzení John Ivory, rodák z Jihoafrické republiky, vedl před několika lety dvě zoologické expedice. Maxim měl už napoprvé problémy se s ním zkontaktovat, protože Ivory trávil většinu času v nepřístupné konžské džungli, ale nakonec se mu to podařilo, protože průvodce několikrát za měsíc docházel do pralesního města Epéna, kde se s ním mohl spojit satelitním telefonem. Maxim mu tam prostě nechal vzkaz a Ivory mu ihned zavolal. To bylo poprvé a naposled, co s ním mluvil. Byl to velmi podivný rozhovor, zřejmě proto, že Ivory nebyl moc zvyklý na lidi. Nakonec se ale dohodli a průvodce je byl za docela slušnou cenu ochoten doprovázet.

„Tyhle provozní problémy opravdu miluju, zvláště když večer odlétáme,“ ozval se Jason. „Zkus to ještě jednou, a když ho tam nezastihneš, nech mu vzkaz. To je asi tak jediná věc, kterou můžeme udělat.“

„Jasně, šéfe,“ potvrdil Maxim. „Pěkně si užij to rande.“

Než stačil Jason odpovédět, zavěsil a zazubil se na Jessicu. Poznal ji před čtrnácti dny, ale už si ji stihl oblíbit; vlastně ji začal považovat za mladší sestru. Když si odmyslel její modré oči a nahradil je zelenými, byla opravdu velmi podobná jeho sestře Irině.

„Mělas pravdu,“ komentoval předchozí rozhovor. „Nicole hraje zřejmě prim, a Jason neví, jak by se vymáčkl. Neříká se nadarmo, že se protiklady přitahují.“

„No, prostě je mám oba dobře přečtené,“ ušklíbla se Jessica a ukázala na pět beden u levé stěny skladu. „Ještě jsi mi neřekl, co v nich je.“

Maxim se zatvářil tajemně. „To ti prozradím až na místě. Dočkej času jako husa klasu.“

„Ty dobře víš, jak nemám ráda tajnosti.“

„Jo, a co nevíš, to neřekneš.“

„Doufám, že to nemám brát jako urážku.“

Maxim se zasmál a sklonil se nad vybavením. Zbývalo mu ještě hodně práce a čím dřív se na to vrhne, tím víc času mu pak zbyde na vydechnutí.

Republika Kongo, provincie Likouala,
mezi Epénou a táborem překupníků, 12:10

V pralese bylo jako v dusném a horkém pekle – jenomže ve vlhkém pekle, a na člověka se lepil každý centimetr oblečení. Kmeny obrovitých předrůstavých stromů, obrostlé popínávkami bylinami a dřevinami, se tyčily k nebi jako sloupy podírající klenbu katedrály – tou klenbou byl baldachýn jejich korun. Panovalo tu pološero. Pouze to a nic víc. Byly tu myriády menších i větších stromů a tam, kde pronikly paprsky slunce až k zemi, zarostl prales křovisky a bylinami; všechno se koupalo v hladině houpavého mokřadu, v němž se rojily pijavice.

Při mé smůle mi už několik saje z nohy krev, napadlo Martena Bouryho, ale raději tu myšlenku zaplašil, protože pak by se určitě pozvracel. Nesnášel tu odpornou slizkou havěť, která si z lidí dělá krevní banky.

A pak tu ještě byli neodbytní komáři, kteří nad stojatým bahniskem tancovali v bzučících houfech a chvílemi vypadali jako lidé, kteří se hrnou k supermarketu, kde právě vyhlásili velký výprodej. Až na to, že tyhle potvory kousaly.

Tady snad všechno baží po mojí krvi.

Na včeličky, které s velkou radostí vnikaly do všech tělesných otvorů, a další africké lahůdky raději nemyslel.

Pohlédl před sebe a spatřil kolegu Duvaryho, který se potácel močálem, shrbený pod těžkým nákladem.

Marten si povzdechl. Ale co, mohlo to být ještě horší. V mokřém období mezi srpnem a prosincem byly hladiny močálů mnohem výš, tehdy byl prales v některých úsecích úplně neprůchodný. Naštěstí terén neustále stoupal – brzy opustí mokřad a dostanou se na schůdnou pěšinu, která je dovede do tábora.

Ten bude proti tomuhle trmácení učiněným rájem, napadlo Martena.

Bohužel na něj znovu vyšla řada a musel se s Duvarým vydat do města Epéna, kde společně převzali zásilku zásobníků pro samopaly od obchodníků ze Středoafričské republiky. Až

je dopraví do tábora, propašuje je další skupina na jih podél řeky Likouala – tímhle způsobem se zásobníky nakonec dostanou až k hlavnímu městu Konga, Brazzaville, kde si s nimi místní odbojně skupiny *Ninjů* z národa Lary budou určitě vědět rady.

Jakmile se ocitli na pevné zemi, Duvary se zastavil a shodil si ze zad objemný batoh. Svůj nepostradatelný kalašnikov opřel o nedaleký strom, od opasku odepjal mačetu a vysekal si volné místečko kolem spadlého kmenu, který vzpurně trčel přes cestu. Když s tím byl hotový, posadil se na něj a se zauřením si sundal těžkou holínku.

Marten přišel blíž a také odložil náklad. Koukl Duvarymu na nohu a kousek nad kotníkem uviděl pijavici k prasknutí nasáklou krví. Ušklíbl se.

„Moc se na mě neksichti a radši se podívej, jestli nemáš zapalovač nebo sirky!“ vyštěkl Duvary.

„No jo, no jo, jen buď v klidu.“ Marten zašátral v kapsách u kalhot a vytáhl zapalovač; ještě předtím, než ho podal Duvarymu, si zapálil cigaretu.

Duvary uchopil zapalovač mezi palec a ukazovák a přiložil ho k pijavici. Pod plamínkem se zkroutila a po chvíli vzdorování odpadla na zem. Z ranky začala vytékat temně rudá krev.

Duvary pijavici s potěšením rozmázl botou. „Zatracený svinstvo,“ ulevil si. „Budu rád, až odsud konečně vypadnu, vůbec se mi tu nelíbí. Odejdu někam do Pointe Noire, to je jináčí místo k životu. Holky a chlast. Ne jako tady. Jedno velký utrpení.“

Marten zašátral v batohu a podal Duvarymu lahvičku s alkoholem k vydezinfikování rány. „Jo, máš pravdu, a já půjdu s tebou. Když vyjde tenhle kšeft, dá nám Mbonga konečně naše podíly. A pak ádíjé.“

Duvary si nalil na ránu trochu čiré tekutiny. Tvář se mu zkřivila bolestí. „Sakra, sakra, pálí to jako čert.“ Pak si lokl z lahvičky. „Ale chuť to nemá špatnou.“

„To ne. Starej Didier to v Epéné prodává jako desinfekci, ale když nic jinýho nemáš, je to dobrý i na pití.“

Marten si hodil na záda těžký batoh; málem se pod jeho váhou prohnul. „Je čas jít, chtěl bych bejt do setmění v táboře,“ prohodil a vykročil po stezce kupředu. Vzápětí ztuhl, když se za jeho zády ozvalo Duvaryho vyjeknutí.

„Co to sakra děláš?“ zahučel a otočil se. Nejdřív nespatrił nic, co by mohlo jeho druha vyděsit, ale pak si uvědomil, že si Duvary drží ústa a ukazuje kamsi do zeleně. A pak to také uviděl.

Na blízkém ostrůvku kapradí leželo cosi beztvareého, ale dalo se poznat, že je to tělo s pahýly v místech, kde bývaly ruce a nohy. Spod roztrápené kůže na hrudi vystupovala žebra potřísněná zaschlou krví a v místě, kde se ke krku připojovala hlava, byly jen cary rozšklebeného masa.

Marten přišel blíž a snažil se ignorovat zápach, který ho ovanul. „Do hajzlu, vypadá to jako člověk,“ ulevil si. „I když tu zbyl jenom trup, odhaduju, že to byl jeden z místních domorodců, co žijou v pralese. Nejspíš Pygmej. Čas od času se sem zatoulaj.“

„Jo, vypadá to na Pygmeje.“ Duvary šťouchl hlavní samopal do rozervaného hrudníku; z rány vyběhl velký černý brouk, sklouzl se po kůži a utíkal do kapradí.

Martenovi se začal zvedat žaludek. Otočil se a snažil se zhluboka dýchat, přitom mu v hlavě vyvstala otázka, v tomto okamžiku naprosto zásadní. *Jak tady může být ten člověk dlouho?* Odhadoval to na několik hodin. Otočil se na Duvaryho. „Co mu to mohlo probůh udělat?“

Duvary pokrčil rameny, sehnul se blíž k tělu a začal ho kriticky zkoumat. „Rozhodně ho napadlo nějaký zvíře, všude má tržný rány. Řekl bych levhart, nejspíš.“

„Ne, to ne,“ zavrtěl hlavou Marten. „Ten by si kořist od-táhl někam do koruny stromu a nenechal by ho tady takhle ležet.“

„Třeba mu nechutnal,“ uškíbl se Duvary.

„Nesnaž se bejt vtipnej. Nelíbí se mi to, měli bychom od-sud radši vypadnout. V táboře to nahlásíme šéfovi.“

„Moje řeč. Jdeme.“

• • •

Republika Kongo, řeka Ubangi, 12:35

Alexander Pospíchal se opíral o zrezivělé zábradlí rybářské lodi s poetickým názvem *Mademoiselle Jacqueline* a oči schované pod slunečními brýlemi upíral do kalné vody řeky Ubangi. Panovalo tu neskutečné ticho, které přerušovalo jen škytání naftového motoru; vzduch byl těžký a plný vody, podobně jako oblaka, visící nad řekou.

Proč jsem se rozhodl v tom šílenství pokračovat, prole-tělo Alexovi hlavou. Ocítl se tady, daleko v cizí zemi, na palubě lodi, která nemá daleko k tomu, aby se potopila. Za týden od vyplutí z hlavního města Republiky Kongo Brazzaville, který na tomhle škuneru tráví, doslova fyzicky zpustl. Nemyl se a neholil, takže by v něm těžko někdo poznal univerzitního profesora. Tedy bývalého univerzitního profesora.

Všechny jeho problémy začaly před několika měsíci kvůli jeho vášni pro dobrodružství a záhady a sled všemožných událostí ho zavedl až sem, na kraj lidmi prozkoumaného světa. Aby dokázal, že má pravdu...

Rektorova pracovna měla dřevěné obložení a byla vyba-vená masivním historickým nábytkem. Na stěnách viselo ně-kolik obrazů, z nichž dolů shlížely přísné tváře. Celá pracovna působila příjemně starosvětsky, ale Alex se tu vždycky cítil značně stísněně a ani teď mu nebylo o nic líp. Seděl v křesle u dubového stolu a dlouhou chvíli si krátil podupáváním na orientální koberec.

Netušil, proč si ho rektor nechal tak náhle předvolat. Navíc si dává pěkně načas – prý se zdržel při jednání akademického senátu, jak řekla sekretářka.

Konečně se za Alexovými zády ozvalo klapnutí dveří a do místnosti vešel rektor; zdálo se, že ho zkoumá pohledem, kte-rému přidávaly na přísnosti mohutné obroučky brýlí.

Alex vyskočil a čekal, že mu rektor podá ruku; ten ho však ignoroval a posadil se do hlubokého křesla v čele stolu.

„Jistě jste, Alexandře, přemýšlel, proč jsem si vás nechal pozvat do kanceláře,“ přerušil po chvílce rektor ticho, ale na Pospíchala nepohlédl, jen srovnal několik papírů na desce stolu.

„No, dost mě to překvapilo,“ vymáčkl ze sebe Alex a rychle dodal. „Ale samozřejmě mi to také polichotilo. Chtěl bych si s vámi promluvit o některých aspektech svého výzkumu.“

„Opravdu?“ zamumlal rektor a tentokrát ho probodl pohledem. „To já také.“ Sklonil se, otevřel šuplík a vytáhl časopis s výrazným titulkem na obálce:

Profesor zoologie na přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy Alexander Pospíchal tvrdí: „Mokele mbembe je skutečný tvor. A já to dokážu.“

Tak to je špatné, napadlo Alexe, ale nahlas neřekl nic, jenom pevněji stiskl opěrku křesla.

„Můžete mi vysvětlit, co to znamená?“ zeptal se rektor, ale nebylo to vybitnutí k odpovědi, protože vzápětí pokračoval. „Je mi sice jedno, co děláte o dovolené, ale doslechl jsem se, že jste strávil čtrnáct dní v Anglii a navštívil jistého pana Smitha. Má to s tím něco společného?“

„No, abych řekl pravdu, pane rektore, poslední dobu jsem se zabýval trochu atypickými tématy a chtěl jsem s vámi o tom mluvit a...“

Nedokončil větu, protože ho rektor přerušil. „A zapomněl jste mi říct, že píšete práci o jezeru Telle v Republice Kongo, kterou chcete zveřejnit? A že ho dokonce plánujete navštívit? Ano, to jsem si také přečetl v tom článku. Alexandře, jste profesorem zoologie na nejváženější univerzitě v České republice a možná i ve střední Evropě. Jistě, jsem velmi rád, že publikujete, a také oceňuji to, že si doděláte doktorát z paleontologie, ale kombinovat obě vědy takovýmto způsobem? Kryptozoologie je spíš koníčkem pro dobrodruhy a fantasy než pro spořádaného profesora.“

„To si uvědomuji, pane rektore, ale já pracuji na nových analýzách, které moje tvrzení podpoří.“

Rektor si odfrkl a Alex spatřil v jeho očích zvláštní výraz, možná i trochu smutný. „Alexandře, jedná se o velmi choulos-

tivou záležitost. Dokážu leccos tolerovat, ale hledat mokele mbembe je opravdu velmi bizarní. Mohlo by to poškodit naši univerzitu.“

„To si nemyslím,“ začal Alex, rektor ho ale nenechal domluvit. „Bohužel, materiál uveřejněný v časopise se dostal na pracovní stůl mnoha významným lidem a já jsem nyní pod tlakem. Měl byste být propuštěn.“

„To je absolutní nesmysl!“ vykřikl Alex a měl co dělat, aby nevyskočil z křesla. „Provádím fundovaný výzkum i v dalších oblastech, které nejsou zas tak radikální, a spolehlivě plním i svoje pedagogické závazky na univerzitě. Nemáte nejmenší důvod pro takovýto postup.“

„Je mi líto, Alexandře,“ usmál se smutně rektor. „Ale akademický senát projednával vaše další působení na univerzitě a jednohlasně se shodl na tom, že musíte odejít. Zůstanete do konce semestru, ale kdybyste se rozhodl pro odchod na vlastní žádost, vyjdeme vám vstříc.“

Alex zůstal několik minut sedět v křesle jako opářený, protože si dobře uvědomoval, co musí udělat – a také to, že se jeho život radikálně změnil...

Ze vzpomínek vyrušily Alexe zvýšené hlasy, ozývající se z palubní nástavby, na níž byla i zrezivělá kabina kormidelny. Otočil se a spatřil dva černochoy – první, oblečený v bílých kalhotách a tričku, se honosil titulem kapitán lodi, druhý byl devatenáctiletý mladík jménem Bawuru; Alex si ho najal v Brazzaville, aby mu dělal průvodce. Kapitán se tvářil opravdu rozzlobeně. Alex nevěděl, o čem je řeč, protože na lodi mluvil anglicky jenom Bawuru, ostatní pak špatně francouzsky a obchodním jazykem severního Konga lingalou, přesto mu však na zádech vyskákala husí kůže. Kapitán mu prostě neseděl. Jeho loď si najal jenom proto, že byla nejlevnější, a když se nastěhoval do jedné z kajut, páchlo to v ní po hašiši. Zdálo se, že loď pašuje mezi Impfondem – správním centrem provincie Likouala – a Brazzaville zásilky drog, o tom Alex ale samozřejmě mlčel. Netoužil se dostat do maléru.

Odvrátil se od hádajících se mužů a přejel pohledem po palubě, až se očima střetl s dalším bělochem, tmavovlasým opáleným třicátníkem, který měl na hlavě klobouk proti slunci a krátil si dlouhou chvíli tím, že v ústech žmoulal dohasínající cigaretu.

Juan Fernandés, další člen jeho expedice, pokud se ovšem tahle sebranka, kterou najal, může takhle jmenovat. Jediné, co věděl o Juanovi, bylo to, že je rodák ze španělského Toleda a zkušený fotograf, který si mezinárodní ocenění zasloužil díky svým originálním snímkům z války v Kosovu a Iráku. Alex mohl pouze přemítat o tom, proč se k němu ten chlap v Brazzaville připojil. Kvůli penězům to určitě nebylo, to věděl stoprocentně.

Bawuru konečně ukončil rozhovor s kapitánem. Černoch v bílém vztekle bouchl do železného rámu, zatímco průvodce se zazubil a slezl na spodní palubu.

„Vypadal rozrušeně,“ poznamenal Alex a čekal, že mu průvodce vysvětlí, proč se tak hádali.

„Chtěl zakotvit na dva dny kousek odtud proti proudu,“ odpověděl Bawuru angličtinou se silným přízvukem. „Říkal, že tam má nějaké povinnosti.“

Alex si odfrkl a napadlo ho, že s teorií o pašování nebyl moc daleko od pravdy.

„Nakonec jsem mu to rozmluvil,“ pokračoval Bawuru, „protože když budeme plout bez zastávek, dorazíme brzy zrána do Impfonda. Měl sice spoustu námitek, dokonce mi vyhrožoval, že nás hodí přes palubu, nakonec si ale dal říct. Prý si svoje záležitosti vyřídí potom a že už nikdy nechce nikoho bílého na palubě.“

„To mu klidně splním,“ zabručel Alex. *Proč jsem se rozhodl v tom šilenství pokračovat? Znovu ta vlezlá otázka.*

„Dobrá práce, Bawuru, za to si zasloužíš přidat,“ prohodil, i když by to nejraději hned vzal zpátky, protože finančně na tom opravdu nebyl nijak skvěle.

„Z Impfonda vede do Epény vcelku slušná silnice, a když se nám podaří sehnat odvoz, mohli bychom tam dorazit ještě dopoledne,“ pokračoval Bawuru, nyní s úsměvem na tváři.

„V Epénským přístavu si vypůjčíme pirogu a budeme po řece Likouala pokračovat do vesnice Boha. Sice to není nejbliž vzdušnou čarou, ale víceméně obejdeme rozsáhlý močál mezi Epénou a Telle. Tím ale neříkám, že se nenamočíme.“

„I přesto bych se vesnici Boha nejradši vyhnul,“ pokrčil rameny Alex. „Slyšel jsem, že jsou tamní domorodci nevraživí, a že s nimi už několik expedic mělo problémy.“

Bawuru roztáhl rty do širokého úsměvu. „Vy se bát nemusíte. V Boha žije můj pradědeček – je to velmi starý a velmi vážený muž a má velký vliv. Bez problémů vám udělí povolení k cestě do pralesa.“

„Povolení?“ zeptal se Alex užasle. „Já od něj potřebuju povolení?“

„Vesničané z Boha jsou všeobecně považováni za vlastníky jezera Telle a okolního močálovitého pralesa,“ vysvětlil Bawuru. „Požádat o svolení k cestě je slušnost.“

Alex si odfrkl. „Tak dobře.“

„Mám pocit, že byste si s mým pradědečkem mohl promluvit i o dalších věcech.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se překvapeně Alex, ale Bawuruův úsměv nezmizel.

„Říkejte, co chcete, já vím, proč tady jste. A nejsem sám. Ale moc nedoufejte.“

Obrátil se a vydal se po palubě ke svojí kajutě. Alex zůstal stát na místě a očima se střetl s Fernandésem, který na něj upínal znepokojivý pohled.

Proč se ke mně tenhle chlap v Brazzaville připojil?

Republika Kongo, provincie Likouala,
mezi Epénou a táborem překupníků, 13:15

Sakra. Do hajzlu.

Marten při chůzi uvažoval o jejich objevu, ačkoliv by nejraději myslel na příjemnější věci. Už dřív viděl lidi potrháné od levharta, ale tohle bylo něco jiného. Dokonce to vypadalo,

i když se musel při té představě usmát, jako by muže přepadl medvěd.

Náhle o něco zakopl a málem se svalil na zem. „Do hajzlu, co to bylo za šutrák?“ ulevil si a podíval se pod sebe. Spatřil kulatou věc obalenou miliony much a několika černými brouky – zřejmě to byli kolegové toho, kterého Duvary vyplašil na zbytcích Pygmejova trupu.

Druhý pašerák přišel blíž a zadíval se na hemživý hmyz. „Co to je?“

Marten neodpověděl, sebral ze země větvičku zašlápnutou v blátě a smetl z kulatého předmětu hmyz. Když se mu to konečně povedlo, neubráníl se zaklení.

Na zemi ležela lidská hlava. Tmavou kůži měla potřhanou, čelist vymknutou a oči – jedno chybělo a v důlku po něm se usadila velká pijavice a druhé, vypoulené, bylo stále na místě a zíralo na ně.

Duvary si znechuceně odplivl. „Tak tohle je zbytek toho těla. Sakra, co se to děje, to opravdu nebyl...“ Ani nestačil dokončit větu, protože zaslechl pohyb v nedaleké husté zeleni. Ozvalo se dlouhé táhlé zamručení a pohyb větvíček.

Něco tam bylo! Něco velkého! Zřejmě to, co zabilo Pygmeje.

„Rychle, utíkej!“ vykřikl Marten.

Duvary se však ušklíbl a v ruce potěžkal kalašnikov. „Jen ať ta potvora zkusí přijít, bude toho litovat.“

Marten chtěl zůstat, ale pak zaslechl příšerný řev toho zvířete – mrazilo z něj až do morku kostí. Shodil těžký batoh na zem, dal se do běhu a Duvaryho nechal daleko za sebou.

Na téhle stezce jsi snadný terč, vykřikl výstražný hlas v jeho hlavě. *Schovej se, ponoř se do džungle.*

Šílený strachy opustil stezku a vběhl do nekonečné zeleně; téměř mateřsky se kolem něj ovinula, ale v dalším okamžiku ztratil pevnou půdu pod nohama a cítil, že se propadá. S hrůzou si uvědomil, jakou udělal chybu – opět seběhl do močálů.

Otočil se, aby se znovu vydrápal na suchou zem, ale cosi mu říkalo, že se má brodit kupředu. Uvědomil si, že se před ním

rozprostírá pouze úzký pás mokřadu, možná to ani mokřad nebyl, snad to byla dokonce jedna z bahnitých pralesních řek.

Začal se brodit hnědou vodou kupředu a nemyslel přitom na pijavice, vodní měkkýše a další cizopasníky. Zaposlouchal se, zda nezaslechne Duvaryho, ale slyšel jenom zpěv pralesních červenek, někde poblíž něj občas zakřičel papoušek. Komáří mu nepříjemně bzučeli kolem uší. Jedna z větví blízkého stromu se zhoupla, jak se po ní bleskurychle prohnal kočkodan, který vzápětí poplašeně zavřeštěl.

V ten okamžik se to stalo. Ozvala se střelba ze samopalu; zvuk výstřelů přehlušil všechno ostatní, vzápětí však ustal a nahradil ho řev – hrozný, vysoký, neartikulovaný řev, který musel patřit Duvarymu. Marten by si nejraději zacpal uši, aby nic neslyšel.

Řev ustal stejně náhle, jako začal, ale ticho, naplněné typickou kakofonií zvuků pralesa, se zdálo jiné než předtím.

Martena polil studený pot a ucítil nepříjemné mrazení někde v podbřišku. Ten pocit dobře znal. Strach.

Náhle ho napadlo, jestli se mu to jenom nezdálo? Co když to ani Duvary nebyl?

Znenadání se v houštině za ním ozval hluk. Marten si na zlomek vteřiny pomyslel, že je to snad Duvary, ale pak si uvědomil, že je to něco většího, mnohem většího. Všechna naděje vyprchala stejně rychle, jako přišla. To zvíře dostalo jeho společníka a teď jde i po něm – poznalo, že seběhl ze stezky a vyčenichalo ho. Byl si vědom jenom jednoho – musí odsud rychle zmizet.

Rozběhl se, ale vzápětí zakopl o spadlou větev skrývající se na dně a při pádu se potopil pod hladinu. Močálovitá voda mu vnikla do očí a nosu, všude kolem něj zavládla temnota a jemu se zadrželo, že zemře. Pouze pud sebezáchovy ho donutil bojovat a postavit se na nohy. Dostal se nad hladinu, několikrát zalapal po dechu a v hrůze se otočil k podrostu.

Hluk sílil. Kromě praskání větviček teď bylo slyšet i frkání, ostré hrdelní zvuky, které nemohly patřit savci.

„No tak bojuj!“ zařval Marten, sebral poslední zbytky energie a silou vůle se začal posunovat mokřadem. V očích ho ští-

pala špinavá voda, ale snažil se bolest ignorovat a soustředit se na jediné.

Musí se dostat pryč.

Po několika desítkách metrů usilovného brodění mokřadem se před ním konečně objevila větev spadlého stromu. Natáhl ruku a pevně se jí chytil; bez problémů se vytáhl na pevnou zem.

Klesl na kolena.

Konečně, konečně jsem venku, pomyslel si. Chtěl odpočívat – dlouho odpočívat. Lehnout si tu, zavřít oči a už na nic nemyslet; pak si ale vzpomněl na pronásledovatele a strach z toho tvora ho znovu postavil na nohy.

Začal se bezhlavě prodírat vegetací kupředu. Ostré větve ho několikrát bolestivě švihly přes obličej, až na rtech ucítil vlastní krev; oblečení měl téměř na cáry. Ale strach byl mnohem silnější než všudypřítomná nepřátelská džungle, která mu chtěla bránit v útěku, a hnal ho dál. Chtěl sáhnout po mačetě, ale v hrůze si uvědomil, že ji měl připnutou k batohu, který předtím odhodil na zem. Husté větve se kolem něho omotávaly a nechtěly ho pustit dál, připadal si jako moucha uvízlá v pavoukově síti. Zaslechl šplouchání vody a vzápětí lámavý zvuk, jak se za ním zvíře prodíralo podrostem – bez nejmenších potíží, jako tank, který demoluje všechno okolo.

Co to sakra je?

To byla šílená otázka.

Znovu si vzpomněl na mrtvého Pygmeje a na svou úvahu. Jako kdyby muže rozsápal medvěd nebo něco stejně velkého...

Z posledních sil se prodral zelení, o něco zakopl a těžce dopadl na zem. Uvědomil si, že se ocitl ve volném prostoru – na zvířecí stezce, která byla prošlapána podrostem. Věci se přece jenom začaly obracet v jeho prospěch.

Rozběhl se kupředu, nepočítal ani, kolikrát ztratil rovnováhu a upadl. Jediným jeho cílem bylo přežít a dostat se do tábora. Doufal, že ho zvířecí stezka zavede do jeho blízkosti, a že běží správným směrem, ale nebyl si tím jistý.

Znovu se za ním ozvalo funění neznámého zvířete, které ho nyní sledovalo po cestě a evidentně zrychlilo. Zdálo se, že ho má v zádech. V běhu se otočil, šílený strachy; na malý okamžik na stezce zahlédl temnou siluetu, utápějící se ve stínech. To ho vyburcovalo k tomu, aby ještě víc zrychlil, i když cítil, že už to dlouho nevydrží. Plíce ho příšerně pálily a jen stěží polykal doušky vlhkého vzduchu.

Pak se všechno začalo odehrávat neuvěřitelně rychle.

Znovu se ohlédl, aby zjistil vzdálenost mezi sebou a pronásledovatelem, a v dalším okamžiku zakopl o ztrouchnivělou větev. Svalil se a skutálel se do vlhkých kapradin; snažil se vydrápat na všechny čtyři a vzápětí ucítil v zádech spalující bolest. Něco těžkého ho přimáčklo k zemi a on si s hrůzou uvědomil, že na něm to zvíře stojí. Byla to strašná tíha. Uslyšel dlouhý páravý zvuk doprovázený silnou bolestí na stehně. *Panebože...*

A pak ucítil dech toho zvířete někde nad krkem. Věděl, co chce ten tvor udělat – uhryznout mu hlavu. Ne, on je přece silný, nemůže takhle umřít, musí bojovat.

Tíha na zádech na okamžik polevila. Využil toho a z posledních sil se překulil. Cítil, že je volný. Zvíře se po něm ohnalo a on ho na zlomek vteřiny spatřil – dlouhou krokodýlí čelist plnou hákovitých zubů.

Vrhl se do zeleně a v záchvatu paniky se jí prohnal; zraněná noha zaprotestovala a on znovu klesl k zemi. Před očima mu zajiskřilo, protože pocítil silnou bolest v podbřišku. Vydrápal se na kolena a sáhl na to místo – s hrůzou si uvědomil, že se nabodl na nějakou ostrou větev; ulomila se a velká část mu stále trčela z břicha.

Kousek od něj se ozvalo pátravé frkání. Pak zařvání.

Někde z dále zazněla odpověď.

Ježíši...

Přes všechna zranění donutil šílený strach Martena k tomu, aby se plazil kupředu. Zdálo se však, že ho zvíře už nepronásleduje, přesto se ponořil hlouběji do podrostu. Nakonec se, zmožený bolestí a vyčerpáním, svalil na záda a těžce oddechoval.

Rukama zajel k větvi, kterou měl zabodnutou v podbřišku, a pokusil se ji vytáhnout. Zařval bolestí. Před očima mu vstaly ohnivé jiskry a s rukama od krve klesl k zemi. Svět kolem něho ztmavl a on definitivně ztratil vědomí.

Velká Británie, Cambridgské letiště, 17:30

Cambridgské letiště, ležící u vesničky Teversham, slouží k vnitrostátním a soukromým letům a jeho vlastníkem je společnost *Marshall Aerospace*; součástí komplexu jsou dokonce i dvě letecké školy. Jelikož letiště často využívala i univerzita, nebyl problém dohodnout s vlastníkem přistání speciálu, který měl expedici dopravit do Konga.

Jason Carter si zastínil oči proti slunci, aby mohl sledovat rolující proudové letadlo. Blížil se večer, ale ještě svítilo slunce a na polovinu května bylo nezvykle teplé počasí.

Bílá *Cessna Citation XL* s výrazným nápisem *Hardy Corporation* na trupu se konečně zastavila několik desítek metrů před nimi.

Jason kradmým pohledem mrkl na Nicole, která stála vedle něho. Snažil se nemyslet na odpolední fiasko při jejich schůzce, ale i nyní ho znervózňovala její přítomnost.

Povzdechl si.

Od té doby, co se rozhodl sestavit expedici, byla pro něj toto jediná chvíle, kdy si může odpočinout. Celý minulý týden se vůbec nezastavil a naspal snad jen pár hodin, neustále vyřizoval různé telefonáty, zařídil pro své studenty náhradní přednášky na katedře astronomie. Kromě toho nesměl zapomenout na očkování proti žluté zimnici, hepatitidě, malárii, břišnímu tyfu a dalším tropickým chorobám. Málem chtěl celou expedici odpískat, protože se ukázalo, že je alergický na jakousi látku obsaženou v jedné vakcíně a na zádech se mu objevil bolestivý otok. Boule nakonec splaskla, i když několik dní vypadal jako zvoník od Matky boží a to místo bylo pořád na dotek citlivé.

Vydal se pomalými kroky k letadlu. Štíhlý a aerodynamický stroj se vyjímal na slunci jako obrovský šperk; vévodila mu mohutná křídla, nad nimiž byly přímo k trupu připojeny dva proudové motory *Pratt* a *Whitney*. Jason se neubráníl tomu, aby se dotkl jednoho z nich, a zjistil, že je kov na omak hladký a rozpálený.

Z rozjímání ho vyrušil až kvílivý zvuk pneumatik; když se otočil, spatřil bílou dodávku, projíždějící v tetelícím se vzduchu po ranveji.

Maxim s Jessicou a jejich vybavení. Konečně jsou tady.

Jason se musel pousmát, když si uvědomil, jaký má i tady univerzita vliv – dodávky se na letiště jen tak nepouštěly, a už vůbec ne od neslavně slavného 11. září. I přesto se ale jejich vybavení muselo při vjezdu do areálu podrobit kontrole.

Maxim zaparkoval kousek od *Cessny* a vyskočil z vozu.

„No konečně,“ zavolal na něj Jason. „Tak co, máš nějaké novinky ohledně Ivoryho?“

„Jo, nakonec se mi ho podařilo sehnat, a dokonce jsem s ním mluvil osobně. Prý na nás počká u řeky Likouala aux Herbes poblíž vesnice Itanga.“

„Fajn,“ kývl Jason hlavou. „Prostě fajn.“

Republika Kongo, provincie Likouala, tábor překupníků, 18:20

Pascal Mbonga tiše zaklel a kopl do stěny, až se ozval zvuk lámaného proutí.

Nacházel se v chýši vybavené radioaparaturou, i když se snadno dala splést s typickým domorodým příbytkem – základní kostra z kmenů mladých stromků byla pokryta směsicí bláta, proutí a uschlé vegetace a nebyla tu okna, spíš podhledy pod střechou. Vnitřek chýše byl skromně vybaven. Na stěně byla přivázána potrhaná mapa Epénského distriktu, v rohu stála na provizorním stole stará radioaparatura, kterou podobně jako osvětlení tábora napájel opotře-

bovaný naftový generátor – tedy když se ho překupníkům podařilo rozběhnout.

Longombe dřepěl u radioaparatury a bojoval s ní. „Tady základna. Duvary, Martene, slyšíte mě?“ křikl do mikrofonu. „No tak, ozvěte se. Přepínám.“

Mbonga se zaposlouchal, ale uslyšel pouze poruchy v éteru a skřípavé zvuky. Začínala mu docházet trpělivost – oba pašeráci se měli dávno vrátit.

„Haló, jste tam?“

Mbonga bouchl naštvaně pěstí do stolu. „Sakra, jestli se pokusili s těma zásobníkama utýct a vydělat na tom, najdu si je a spočítám jim to.“

„Možná ještě dorazej,“ snažil se ho uklidnit Longombe. „Třeba se jim vybily baterky ve vysílačce. Vždyť víš, že nejsou moc spolehlivé.“

„Jo, to vím. Nech toho, nemá to cenu. Takhle se dřív spojíš se zelenejma mužičkama na Marsu než s nima.“

Longombe poslechl, vypnul radioaparaturu a svalil se na zem; zády se opřel o stěnu chýše. „Stejně je to zvláštní,“ konstatoval zamyšleně. „Poslední dobou se tu fakt dějou divný věci.“

„Koukej vstávat, Dijone,“ zavrčel Mbonga vztekle. „Vydej mužům příkaz, ať neprodyšně uzavřou tábor a postaví hlídky. Budou tam stát celou noc a pokud se něco stane, probuděj mě. Je to jasný?“

Druhý muž se neochotně zvedl z křesla. „Naprosto, Pascale.“

Republika Kongo, řeka Ubangi, 22:00

Tu noc nemohl spát. Snad to bylo způsobeno dusnou nocí, možná výpary ze starého naftového motoru, či nervozitou, která mu byla varováním před událostmi zítřka.

Alexander Pospíchal stál na palubě *Mademoiselle Jacqueline* a upíral oči do deštného pralesa na levém břehu řeky

Ubangi, ponořeného do mlčenlivých stínů. Pokud by měl člověk velkou představitivost, mohl by si za zelenou kulisou představit zemi zázraků, kde ožívají ty nejúžasnější lidské představy i ty nejhorší noční můry.

Ženu se za zázrakem, anebo za noční můrou?

Zítřka přistanou v Impfongu. A co pak? Vydal se za přeludem, pokračuje v ničení svojí kariéry pro vášeň, která nemá nic společného se skutečným světem?

Zahnal protivné myšlenky a pomalu se vydal po palubě k zádi lodě. Cestou minul kormidelnu; koutkem oka uvnitř zahlédl jasný plamínek cigarety a ovanul ho kouř, ze kterého se málem rozkašlal.

Marihuana? Hašiš? Těžko říct, když nic podobného nikdy nezkoušel, ale tabák to nebyl.

Postavil se k zrezivělému zábradlí na zádi a upřel pohled do vlnek zčeřených lodním šroubem, ozářených stříbrným měsíčním světlem. Byl to tak hypnotizující zážitek, že se mu na okamžik začaly klížit oči únavou a jenom stěží je udržel otevřené.

A pak proletěl vzduchem zvuk, který mu projel tělem jako nůž máslem. Dlouhý, teskný a táhlý sten, trochu jako siréna leteckého poplachu nebo vysoké sloní zatroubení.

Zvuk se ozval zleva, z močálovitého pralesa kolem řeky Likouala aux Herbes, místa, kam se v následujících dnech vydá.

Ani na okamžik nepochyboval o tom, co to je; pocítil vlnu adrenalinu.

„Zvíře je popisováno jako hnědošedé s hladkou kůží, jeho velikost se blíží velikosti slona, nejméně však hrocha. Říká se, že má dlouhý a velmi pohyblivý krk a pouze jediný zub, za to však velmi dlouhý; někteří říkají, že je to roh. Mnozí mluví o dlouhém a svalnatém ocasu podobném ocasu aligátora. Kánoe, které se dostanou do blízkosti tohoto tvora, jsou odsouzeny ke zkáze; zvíře útočí na lodi a zabíjí posádku, těla však nežere. Říká se, že tato stvůra žije v blízkosti pralesních řek a jejich meandrech tvořených jílovitými usazeninami. Zvíře prý chodí na břeh během dne, aby hledalo potravu. Je vege-

tariánem, dává přednost rostlinám, které mi byly ukázány; je to liána s velkými bílými květy, s mléčnou mízou a plody podobnými jablku. U řeky Ssombo jsem viděl cestu vyšlapanou tímto zvířetem, když si hledalo potravu. Byla čerstvá a blízko rostly výše popsané liány.“

Alex si vzpomněl na knihu *Exotic Zoology* Williama Leye, v níž tvora takto popsal německý armádní kapitán von Stain, slavný cestovatel, který Kongo navštívil v roce 1913.

Upřel oči do tmy a znovu se zaposlouchal do dlouhého táhlého zvuku, který se nesl nad pralesem.

Mokele mbembe – přeloženo z lingaly *ten, kdo zastaví proud řeky.*

Zdá se, že došel k cíli.

Ve své kajutě otevřel Juan Fernandés oči a s bolestným výrazem ve tváři se zaposlouchal do kakofonie zvuků, nesoucích se z pralesa.

*Republika Kongo, provincie Likouala,
tábor překupníků, 23:30*

Pascal Mbonga ležel v houpací síti zavěšené pod střechou chýše a neustále se převracel. V džungli panovalo i v noci nesnesitelné vlhko a horko a všudypřítomný hmyz si také nedal pokoj. Komáři kolem něj bzučeli jako diví a on cítil na těle už několik štípanců, které ho doslova přiváděly k zuřivosti. Moskytiéra příliš nepomáhala.

Určitě je v ní díra, napadlo ho.

Napnul uši a zaposlouchal se do nočních zvuků. Neustále se opakovalo to samé – řev opic, bzučení hmyzu, nějaké vzdálené zařvání, snad levhart. Snad... A také hlasy jeho mužů. Před chýší se ozvaly kroky a pak se otevřely proutěné dveře. Mbonga se posadil a vztekle odhrnul moskytiéru.

Do chýše vkročil jeden z jeho mužů a namířil na něj baterku. „Pane, měl byste se mnou jít. Marten se vrátil a je na tom hodně zle.“

Mbonga neochotně vstal. „Vypadni a nesviť mi do očí!“

Muž poslechl a opustil chýši.

Mbonga si povzdechl, sklouzl z houpací sítě a přetáhl si přes hlavu tričko, které se válelo na zemi. Rukou sjel k opasku kalhot, v nichž strávil noc, a trochu se uklidnil, když nahmatal dobře známé pouzdro svojí oblíbené ruské devítimilimetrové pistole *APS*. Nikdy ji neodkládal, a v noci už vůbec ne.

Popadl baterku a vyšel ven z chýše. Tábor byl osvětlen několika lampami, ale i tak toho moc vidět nebylo; u chýše po Mbongově levici se ozývalo škytání naftového generátoru, který někdo duchapřítomně nahodil.

Uprostřed prostranství stál hlouček mužů a dva z nich se skláněli nad postavou, která ležela na zemi a vydávala tlumené vzdechy. Mbonga k nim bez váhání vykročil, a když ho pašeráci spatřili, ihned mu uvolnili cestu, aby se dostal k ležícímu muži. Posvítíl na něj baterkou; světlo odhalilo poraněnou tvář se zaschlými cákanci krve.

Ano, byl to Marten.

Mbonga přešel baterkou po Martenově těle – oblečení měl rozervané, na rukách krvavé cáry kůže. Podbříšek měl ovázaný látkou, která zřejmě pocházela z jeho košile; byla nasáklá krví. Kužel světla dopadl na stehno, kde svalovinu protínala hluboká tržná rána roztřepená při okrajích; také silně krvácela.

Mbonga se otočil na Longombeho; výraz na tváři měl téměř nečitelný. „Je při vědomí?“

„Zatím jo, ale je na tom hodně špatně.“

„Potřebuju si s ním promluvit.“

Longombe udělal zamítavý posunek rukou. „Nejdřív ho chceme ošetřit.“

Mbonga neodpověděl, ale vělo to v něm. Chtěl by se Martena předtím, než zemře – to věděl se smrtící jistotou – zeptat na to, co se mu s Duvarým stalo, a také ho zajímalo, kde skončil jejich pašovaný náklad. Dokázal však otázky spol-

nout a sledoval, jak Longombe systematicky odkrývá látku z Martenova zranění na bříše.

Když se rána předvedla v plné kráse, zalapal Mbonga po dechu. Zranění bylo velmi hluboké, v mase dokonce spatřil několik velkých třísek. Jeden z mužů vzal láhev alkoholu a nalil jej na ránu, která ihned po odstranění látky začala silně krváčet.

Marten zaskučel a tvář se mu stáhla bolestí.

Longombe se ho snažil uklidnit a pokusil se ránu omýt. Jakmile se jí však dotkl, prolétl táborem Martenův neartikulovaný řev. Vzápětí omdlel.

Mbonga se zadíval na Longombeho, který od Martena odstoupil a udělal tak místo pašerákovi s obvazem. „Je ještě naživu?“

Dijon pokýval hlavou.

„Dobře, tak ho koukej probrat.“ Mbonga znovu posvítíl baterkou na velkou tržnou ránu na Martenově stehně. „Chci vědět, co mu to udělalo.“

Longombe poslechl, vytáhl z kapsy lahvičku čpavku a dal Martenovi čichnout. Muž zasténal, ztěžka otevřel oči a rozhlédl se po přihlížejících. Vypadal překvapeně.

Mbonga odstrčil ostatní a sklonil se nad Martenem; musel přitom čelit silnému pachu krve, který se mu nepříjemně usazoval někde v žaludku a nutil ho k tomu, aby na místě vyklopil celou večeři. „Co se stalo s Duvarym?“ zeptal se naléhavým hlasem.

Marten na něj pohlédl, oči rozšířené hrůzou. Neslyšně pohnul rty, snažil se něco říct, ale nakonec jen naprázdno polkl.

Mbonga se otočil na Longombeho. „Co to mektá?“

„Zřejmě chce napít.“

Jeden z mužů přiskočil k Martenovi a do pootevřených úst mu začal lít obsah polní láhve. Mbonga ho po chvíli zastavil. „To stačí.“ Znovu se nad sténajícím mužem sklonil. „Co je s Duvarym?“

Marten vypadal, jako by se rozpomínal. Otevřel ústa a sípavě promluvil. „Mrtvý.“ Pak se rozkuckal a vypadalo to, že se dusí.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Mbonga.

„*Nyama*,“ zachrčel Marten.

„Zvíře?“ ubezpečoval se Mbonga. „Napadlo vás nějaký zvíře? Jaký zvíře?“

Marten vypouličil oči hrůzou a rychle si něco drmolil pro sebe, takže Mbonga nepostřehl nic z toho, co říkal. Silně mužem zatřásl, jak se ho snažil přimět ke kloudnému slovu. „No tak, co to bylo za zvíře?“

Marten se náhle uklidnil a pomalu otevřel ústa. „*Libata... libata... libata*.“ Pak sebou začal zmítat v prudké křeči.

„Držte ho, ať si ještě víc neublíží!“ zařval Longombe. „Musíme ho donést do nejbližší vesnice k léčiteli.“

Mbonga byl však rychlejší – vytáhl pistoli, kterou měl za opaskem, a nocí třeskl výstřel. Marten se naposledy zazmítal v agonii a pak znehybněl. Kulka mu čistě projela spánkem.

„Sakra, tys ho zabil!“ neubráníl se výkřiku Longombe a zadíval se nevěřicným pohledem na Pascala. „Pročs to udělal?“

„Stejně by umřel,“ odpověděl bez známky lítosti v hlase Mbonga. „A příště na mě neřvi, jinak dopadneš stejně jako von.“ Rozhlédl se po ostatních, kteří ho mlčky sledovali. „Odneste Martena a za táborem ho zakopejte. Nechci, aby pach krve přilákal levharta.“

Muži se chystali zvednout tělo, když je Mbonga ještě na chvíli zastavil. „Nevíte náhodou, co to znamená *libata*? Mně to nic neříká. Asi jenom blábolil v horečce.“

Jeden z mužů k němu přistoupil. „Já už jsem to slovo jednou slyšel,“ řekl s bázní v hlase.

Mbonga se narovnal. „Jo Itouo? Co to teda je?“

„Je to jméno mýtického tvora z jedné staré angolské legendy. Zabijáka. V překladu to znamená něco asi jako...“ Na chvíli se odmlčel, aby nabral dech. „... vodní lev.“

19. května, současnost

Nad Nigérií, 3:20

„Ježíši, spal bych jako batole,“ zamumlal Maxim a zakroutil hlavou, aby si protáhl šíji ztuhlou po několika hodinách letu.

„To se vstřebá,“ opáčil Jason a podal mu plechovku energy drinku; jedna prázdná se už válela na sklápěcím stolku poblíž.

Jason se po mezipřistání na dotankování v Nigerijském městě Kano rozhodl svolat poradu mužské části expedice, a proto probudil těžce oddechujícího Maxima. Společně se protáhli kolem spících kolegyně do zadní části *Cessny* a svalili se do bílých kožených křesel.

„Jak to vypadá se zbraněmi?“ zeptal se Jason šeptem. „Podařilo se ti na poslední chvíli sehnat všechno, co potřebujeme?“

„Někdy je dobrý mít kontakty v ruské armádě,“ ušklíbl se Maxim a kývl hlavou. „Mám sadu tří uspávacích pušek se šipkami. Látka je účinná na zvířata do velikosti slona, stejně tak i na člověka v případě, že bychom se museli bránit.“

Když mu Jason před několika týdny opatrně sdělil, aby pro expedici zajistil několik pušek, nejdřív se zděsil, protože dobře věděl, že na Republiku Kongo bylo uvaleno embargo na dovoz jakýchkoliv zbraní. Naštěstí zákaz neplatil pro uspávací pušky, ale člověk nikdy nemůže vědět, na koho narazí při celní kontrole.

„Teď mi snad můžeš říct, na co je budeme potřebovat?“ zeptal se Rus a probodl Cartera pohledem.

„Sám dobře víš, že je provincie Likouala potencionálně nebezpečná,“ odpověděl Jason vyhybavě. „Operuje tam africká mafie, válčí domorodci a kromě toho se prales hemží nebezpečnými zvířaty, jedovatými hady počínaje a levharty konče.“

„To ale není všechno,“ řekl Rus pochybovačně. „Obávám se, že mi stále něco tajíš, a mám právo to vědět.“

Jason si povzdechl. „Jeden můj dobrý přítel pracuje na vysokém postu v OSN a sdělil mi velmi zajímavé věci, které nebyly nikdy oficiálně zveřejněny. Konžská vláda se je snaží udržet pod pokličkou.“

„A?“ ozval se Maxim a z jeho hlasu číselo napětí. Dokonce se mimovolně předklonil přes stůl, aby dobře rozuměl.

„Před několika měsíci cestovala po řece Likouala aux Herbes expedice etnologů a podle všeho se několik desítek kilometrů na jih od Epény vydala do pralesa. Od té doby o nich nikdo neslyšel. Pak to tam začali prohledávat vojáci, ale nic nenašli. Vůbec nic. Jako by se ti lidé propadli do země. Už mě chápeš?“

Maxim si odfrkl. „V tom mohla mít prsty africká mafie.“

„Pravděpodobně,“ souhlasil Jason. „A to mě právě vede ke zvýšené opatrnosti. Před holkama ani muk, Maxime, mohly by dostat strach. Každopádně, schovals ty zbraně dobře?“

„Jistě, pokud o nich nikdo neví, nenajde je.“

„Co by měl kdo najít?“ ozval se za jejich zády Nicolin hlas.

Jason sebou znatelně trhl. Otočil se a spatřil ji, rozespalelou a rozcuchanou, pro něho však nesmírně přitažlivou. „Bavili jsme se o Maximově průzkumném bezpilotním letadle, nic víc.“

„Aha, tak to potom vysvětluje všechno,“ zamumlala a Jason si uvědomil, že mu nevěří. „Mám toho letu plné zuby, už abychom byli na místě.“

„To ještě nebude vyhráno,“ mrkl na ni Maxim. „Na letišti Maya Maya na nás bude čekat vrtulník *Hardy Corporation*, který nás vezme do Epény. Čili další čtyři hodiny letu před námi.“